

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty a soudkyň Michaely Bejčkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, zast. Mgr. et Mgr. Simonou Pavlicovou, advokátkou se sídlem 8. pěšího pluku 2380, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2020, čj. MSK 18303/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 1. 2021, čj. 22 A 37/2020-37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí dne 31. 3. 2016 rozhodl o umístění stavby rodinného domu, odběrného elektrického zařízení, stavby vodovodní přípojky, stavby žumpy vč. napojení a stavby dešťové kanalizace na pozemcích par. č. X v katastrálním území N. V. u F. n. O. a vydal stavební povolení pro stavbu rodinného domu na pozemku par. č. X v katastrálním území N. V. u F. n. O. Proti rozhodnutí městského úřadu podala žalobkyně odvolání, které bylo zamítnuto jako opožděné.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, kterou krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

II. Kasační stížnost

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. Uvedla, že žalovaný postupoval tak, jako by byla účastníkem řízení před městským úřadem. Ona však účastníkem tohoto řízení ve skutečnosti nebyla. Podle stěžovatelky *„tímto byla zpochybněna právní moc společného rozhodnutí a její odvolání je proto přípustné, neboť s ní nebylo vůbec jednáno jako s účastníkem řízení.“* Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu týkající se toho, že nesprávné počítání počátku běhu lhůty k podání odvolání od právní moci společného rozhodnutí žalovaným, nemá vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, neboť postup žalovaného byl vstřícnější vůči stěžovateli a nemohl vést k odlišnému závěru. Proto neobstojí ani závěr krajského soudu, že judikatura citovaná stěžovatelkou není na projednávanou věc přílehlavá. Stěžovatelka v kasační stížnosti opět citovala z dané judikatury (rozsudek ve věci sp. zn. 1 As 45/2007, sp. zn. 2 As 25/2007, sp. zn. 6 As 23/2019 a sp. zn. 7 As 152/2019). Namítla, že s jejím odvoláním žalovaný zacházel jako s odvoláním podaným řádným účastníkem, a proto lhůtu k podání odvolání počítal od právní moci rozhodnutí městského úřadu. Postup žalovaného je nelogický s ohledem na jeho závěr, že je stěžovatelka opomenutým účastníkem řízení. Vzhledem k tomu, že žalovaný tuto nelogičnost nevysvětlil, zatížil tím své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Tímto se krajský soud v napadeném rozsudku nezabýval.

[4] Stěžovatelka navrhla, aby NSS napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Ze správního spisu NSS zjistil, že rozhodnutí městského úřadu bylo doručeno účastníkům územního řízení vymezeným podle § 85 odst. 1 a 2 stavebního zákona a zároveň účastníkům stavebního řízení podle § 109 stavebního zákona; poslednímu účastníku řízení bylo doručeno dne **15. 4. 2016**. Při vymezování okruhu účastníků městský úřad dospěl k závěru, že v daném případě stěžovatelce toto postavení nepřísluší, neboť její vlastnická ani jiná práva k pozemku nemohou být přímo dotčena, neboť vlivy z umístění, resp. z provádění staveb na pozemek v jejím vlastnictví nezasahují. Dne **1. 9. 2017** nahlédla stěžovatelka do spisu. Následně podala proti rozhodnutí městského úřadu dne **4. 9. 2017** odvolání jako opomenutý účastník řízení podle § 84 správního řádu. Rozhodnutím ze dne 5. 1. 2018 zamítl žalovaný odvolání stěžovatelky jako nepřípustné. Dospěl k závěru, že stěžovatelka nebyla opomenutým účastníkem řízení. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem krajského soudu ze dne 26. 9. 2018, čj. 25 A 12/2018-41. Kasační stížnost žalovaného byla zamítnuta rozsudkem NSS ze dne 31. 1. 2020, čj. 2 As 348/2018-32. V těchto rozsudcích bylo konstatováno, že žalobkyně byla opomenutým účastníkem řízení. Krajský soud upozornil žalovaného, aby se v dalším řízení zabýval včasností podaného odvolání.

[7] NSS úvodem poznamenává, že v projednávané věci není sporné, že stěžovatelka byla opomenutým účastníkem řízení (srov. též rozhodnutí NSS ve věci sp. zn. 2 As 348/2018). Pro posouzení včasnosti podaného odvolání je nutné vycházet z § 84 správního řádu.

pokračování

[8] Podle § 84 správního řádu osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout. Ustanovení tohoto odstavce neplatí pro účastníky uvedené v § 27 odst. 1.

[9] Ustanovení § 84 správního řádu se vztahuje nejen na případy, kdy se účastník sice účastnil celého správního řízení, avšak konečné rozhodnutí mu nebylo doručeno, ale i na případy, kdy potenciální účastník o probíhajícím správním řízení vůbec nevěděl a nevystupoval v něm, a tedy mu ani konečné rozhodnutí doručeno nebylo (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 1. 2008, čj. 1 As 45/2007-48).

[10] Úprava obsažená v § 84 správního řádu se může v některých případech jevit jako tvrdá vůči těm, kteří účastníky materiálně byli (měli být), a přesto nedostali možnost se reálně účastnit řízení, hájit svá práva a případně se bránit proti vydanému rozhodnutí odvoláním nebo i žalobou. Objektivní lhůta jednoho roku je však stanovena s ohledem na zajištění právní jistoty osob dotčených rozhodnutím, neboť není žádoucí, aby i po letech po vynesení rozhodnutí dotčené osoby stále neměly jistotu konečného rozhodnutí ve věci (viz rozsudek NSS ze dne 25. 10. 2017, čj. 10 As 21/2017-83).

[11] Lhůta pro podání odvolání podle § 84 odst. 1 správního řádu se s ohledem na uvedené vztahuje jak na osoby, které účastníky řízení byly a nebylo jim doručeno rozhodnutí, tak na osoby, které účastníky měly být a nebyly jimi. Žalovaný i krajský soud při posouzení včasnosti odvolání stěžovatelky správně vycházeli z citovaného ustanovení.

[12] Rozhodnutí městského úřadu bylo naposled oznámeno dne 15. 4. 2016. Objektivní lhůta pro podání odvolání stěžovatelce tedy uplynula 15. 4. 2017. Pokud podala odvolání 4. 9. 2017, bylo toto podání opožděné ve smyslu § 84 správního řádu. Objektivní lhůta v dané věci uplynula dříve, než se stěžovatelka o rozhodnutí městského úřadu dozvěděla (1. 9. 2017), a proto nepřicházelo v úvahu posouzení včasnosti odvolání podle subjektivní lhůty k podání odvolání. Žalovaný se pouze dopustil v rozhodnutí chyby v tom, že počátek běhu objektivní lhůty počítal od domnělé právní moci rozhodnutí městského úřadu, tedy od 3. 5. 2016. Na posouzení této věci však toto pochybení nemá vliv, neboť tím nebyla nijak zkrácena práva stěžovatelky. Pouze tím byla prodloužena objektivní lhůta k podání odvolání. Stěžovatelka v kasační stížnosti se pravděpodobně domnívá, že jako opomenutý účastník řízení může podat odvolání kdykoli. Tak tomu s ohledem na shora uvedené není. NSS proto neshledal námitky stěžovatelky důvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[14] Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 10. června 2021

Ondřej Mrákota.
předseda senátu